Aventurile submarinului DOX

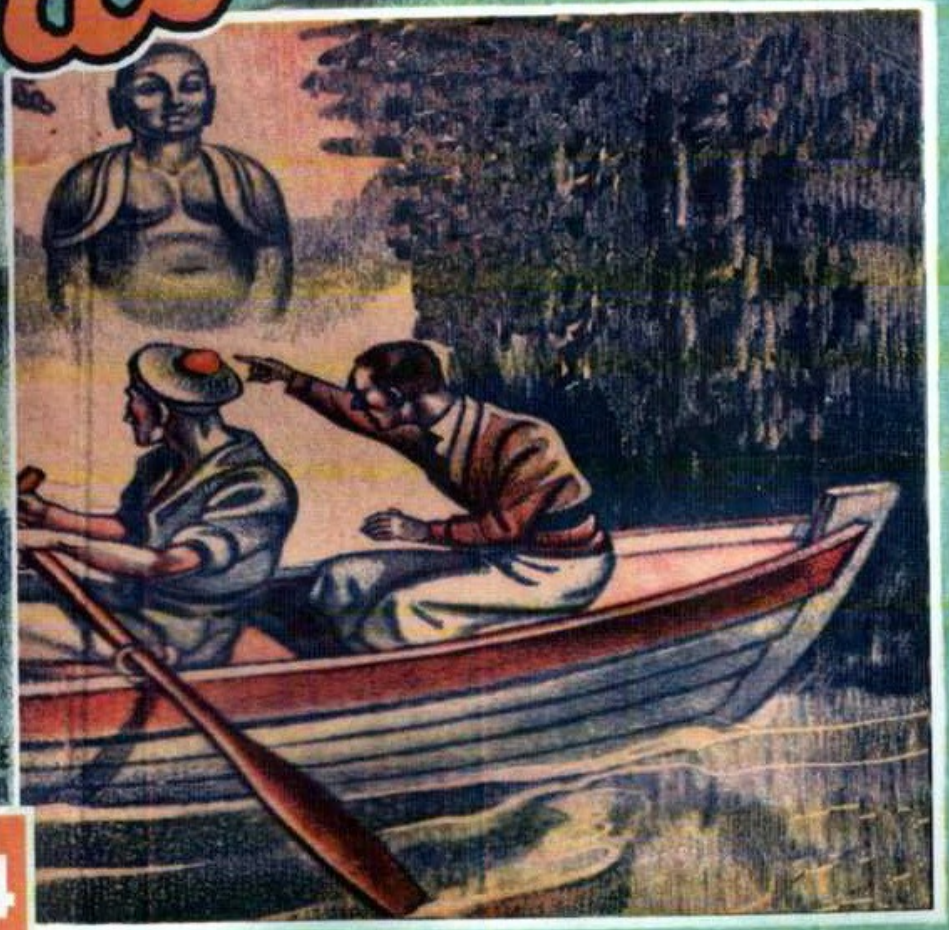

SERIE NOUĂ

104

Idolul de pe insulă

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 104.

IDOLUL DE PE INSULĂ.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
UN VAS SUSPECT.

— TREBUIE SĂ STOPĂM, domnule George. Avem înaintea noastră Delta Gangelui şi prin ceaţa asta s-ar putea să ne împotmolim undeva. Peste două ceasuri ceaţa se va risipi şi ne putem vedea de drum.

Spunând acestea, Rindow, primul ofiţer, dădu prin porta-voce ordinul de stopare. Îndată motoarele se opriră şi submarinul îşi micşora viteza şi în curând rămase nemişcat, legănat uşor pe unde.

Era foarte devreme. Soarele răsărise abia acum un ceas dar George n-avu astâmpăr în cabină. Sticla cu scrisoarea, pe care o pescuise în ajun cu Petre, nu-i mai ieşea din gând şi aproape că nu închise ochii toată noaptea. Şi acum trebuia să-şi mai puie răbdarea la încercare, deşi ţinta călătoriei lor era aici, nu departe de ei.

În ajun, cu puţin înainte de a se înnopta George văzuse plutind pe apă o sticlă pe care o pescui după câteva minute cu ajutorul lui Petre. Era o aşa-zisa sticlă poştală cum îşi închipuiseră ei. Conţinea o scurtă comunicare.

Şi când expeditorul nu mai avusese timp sa spună atât cât ar fi vrut. Pe o bucăţică de hârtie fuseseră scrise în grabă următoarele cuvinte:

„Sunt prizonier şi mă aflu pe insula Sanderbands... Veniţi-mi în ajutor. Intraţi pe linia de navigaţie, unde veţi vedea o stâncă mică albă.

Tobas”

Atâta tot. Fusese însă de ajuns ca să hotărască pe căpitanul Farrow să se îndrepte spre Sanderbands, cu atât mai mult, cu cât ocolul pe care avea să-l facă, era neînsemnat.

George ştia că submarinul va ajunge în zorii zilei la această insulă din delta Gangelui; de aceea el fusese cel dintâi în turn lângă Rindow care avea comanda vasului.

Se uita înciudat la ceaţa asta groasă care îi oprea vederea. Trebuia să aştepte până ce se va risipi negura; vreo două ceasuri, după cum spunea Rindow.

Necăjit, tânărul vru să coboare iar în cabina lui, dar se răzgândi văzând pe tatăl său ivindu-se în turn.

— Bună dimineaţa, băiatule – bună dimineaţa Rindow, le strigă căpitanul pe când urca scăriţa. Ştiam că te voi găsi aici, George. Ai dormit ceva în noaptea asta?

— Nu prea, tată. Mi se ducea mereu gândul la omul acela care îşi zice Tobas şi mă preocupa soarta lui. Deşi doctorul Bertram e de părere că prin ţinutul deltei Gangelui nu există aşezări de sălbatici, eu tot cred că vor fi fiind, sau poate se aţin pe undeva piraţi. Şi acum ne mai tine în lor şi afurisita asta de ceaţa.

— O să se risipească în curând, dragul meu, răspunse căpitanul Farrow. Vântul suflă dinspre Sud şi o goneşte el îndată.

— Nu ştiu nici eu ce să însemne neastâmpărul ăsta al meu, făcu după câtva timp George îngândurat. Bileţelul acela găsit în sticlă nu-mi mai dă pace. Aş fi bucuros să-i dau odată de rost.

— Lasă, băiatule, nu te tulbura aşa, căci s-ar putea să fie degeaba. Nici nu ştim măcar dacă vom găsi pe aici o stâncă mică albă, despre care pomeneşte necunoscutul.

— O s-o găsim, tată, exclamă cu însufleţire tânărul. A, ia te uită colo. Mi se pare că în apropierea noastră se află un vapor.

Căpitanul şi Rindow întoarseră repede capul şi priviră în direcţia arătată de George. Se vedea desluşit umbra unui mare vapor care trecu ca o nălucă pe lângă submarin la o depărtare de vreo douăzeci de metri şi se pierdu în ceaţă.

— Ce oameni neprevăzători, zise Rindow. Auzi, să nu dea ei semnale prin negura asta! Dacă nu cârmesc şi o ţin aşa, dea dreptul, se izbesc negreşit de insula Sanderbands şi s-a dus pe copcă vaporul.

— S-ar zice că ei cunosc foarte bine locul, dragă Rindow, răspunse căpitanul. Şi-apoi, vasul nici nu era atât de mare pe cât părea, numai ceaţa îl făcea să ia proporţii uriaşe. Cred că dacă se pricep bine la cârmuit, vor ajunge nevătămaţi în vreun braţ al deltei.

— Poate că te-ai gândit şi tu ca şi mine în clipa asta la acel Tobas, tată. Cu siguranţă că era un vas de piraţi, altminteri ar fi sunat din corn, semnalul obişnuit pe timp de ceaţă.

— Tot ce se poate, dragul meu, dar să mai aşteptăm. Cred ca peste un ceas ceaţa se va risipi şi ne vom putea urma călătoria. Poate că vom aven norocul să găsim stanca albă care să ne arate intrarea.

— Tata, uite că vaporul se întoarce, strigă deodată George. Să-l urmărim? Am putea afla atunci ce caută pe aici.

— Cu toată viteza înapoi! comandă în aceeaşi clipă Rindow prin porta-voce.

Îndată motoarele începură să duduie şi submarinul se dădu îndărăt cu iuţeala fulgerului. Primul ofiţer băgase de seamă la timp primejdia. Vasul suspect, care se zărea numai ca o umbră uriaşă, făcuse un viraj brusc şi se îndrepta ca o săgeată spre

submarin, ca şi când ar fi vroit să-l ciocnească. Prin prezenta de spirit a lui Rindow, catastrofa fusese înlăturată la vreme. Cu toate că cheresteaua „Dox”-ului era de oţel, izbitura l-ar fi găurit negreşit.

— Ne-au pus gând rău, mormăi primul ofiţer înfuriat. Tare aş avea poftă să le trimit o granată în coastă.

— Par să aibă motoare foarte puternice, Rindow, zise căpitanul Farrow, care nu slăbea din ochi umbra vaporului. Face impresia că vor sa ne urmărească.

— Ba îi vom urmări noi pe ei, răspunse primul ofiţer. Ne abatem mai întâi niţel din drum. Pe urmă, după ei! Cum se va lumina bine, îi învăţ eu minte.

— Mi se pare că George avea dreptate când spunea că vaporul acesta are o legătură cu sticla poştală. Probabil că indivizii ne-au văzut când am pescuit-o şi erau ei înşişi în căutarea ei.

— Dar n-am zărit aseară nici un vas în apropierea noastră şi eram şi foarte departe de aici, răspunse Rindow. Nu pricepi de fel de unde a răsărit matahala asta aşa pe neaşteptate.

— S-aşteptăm până se va risipi ceaţa dragă Rindow, pe urmă îi dăm noi de rost, zise căpitanul Farrow.

— Numai să mai dăm de el, domnule căpitan. S-ar crede că încearcă să dispară de pe acum.

Rindow făcuse un ocol şi se luă după vaporul cel misterios. Nu se mai zărea însă. Parca îl înghiţise marea.

După câteva minute Farrow dădu ordin ca submarinul să stopeze iar.

— Nici măcar n-am auzit duduitul motoarelor, zise George. Vaporul ăsta parcă ar fi „Olandezul zburător”.

— Bine că nu era Brike ori vreun alt marinar pe punte, râse căpitanul. Te pomeneşti că născoceau iar vreo poveste cu stafii. Aha, ceaţa se risipeşte mai curând decât mă aşteptam şi începe să se zărească bine înaintea noastră, aşa că ne putem urma drumul.

— Uite colo pământ! strigă deodată George. Trebuie să fie insulele Sanderbands. Poate că vom da de stânca albă şi să ajungem la timp pentru a-l salva pe Tobas.

— Ce, am şi ajuns? întrebă un glas la spatele lor şi doctorul Bertram se ivi în turn. Ştiu că am făcut o bună bucată de drum în noaptea asta, căpitane. Acum putem porni în căutarea lui Tobas ăla.

— Trebuie să fim cu mare băgare de seamă; dragă doctore, căci intrarea pare să fie bine păzită. Chiar adineauri ne-am întâlnit cu un vapor misterios, mai bine zis cu umbra lui – şi căpitanul

povesti în câteva cuvinte doctorului întâmplarea.

— Cu siguranţă ca au fost piraţi care îşi au pe-aici pe undeva ascunzătoarea, răspunse Bertram. Poate Tobas a încăput în mâinile lor şi-l ţin prins.

— La asta ne-am gândit şi noi, draga doctore. Uite ceaţa se împrăştie, dar de vaporul cel misterios nici urma. Se va fi făcut nevăzut prin deltă.

Ceaţa se subţia din ce în ce până când, în cele din urmă pieri cu totul. Limpede şi scăldată în soare se întindea oglinda nesfârşită a apei. Căpitanul luă comanda submarinului şi trimise pe Rindow să se culce, fiindcă veghease toată noaptea şi părea obosit.

— Îndată ce vom descoperi ceva, trimit să te scoale, îi zise căpitanul Farrow, văzând ca primul ofiţer nu se îndura să plece din turn.

Submarinul înaintă încet până la micile insule ale braţelor deltei. Farrow chibzuise pe care din ele s-o fi aflând stânca albă, când George strigă deodată, foarte agitat:

— Colo, pe stânga, tată, e intrarea. Văd desluşit un bolovan mare de piatră albă.

Căpitanul duse îndată ocheanul la ochi, ceea ce făcu şi Bertram.

— Într-adevăr, mi se pare că am avut noroc şi nu mai e nevoie să căutăm, răspunse Farrow. Intrarea e drept în faţa noastră.

— Aşa cred şi eu, adăugă doctorul După cele ce mi-ai povestit, vaporul acela misterios trebuie să-şi aibă aici ascunzătoarea, altminteri n-ar fi pierit aşa de repede.

Căpitanul îndrumă vasul într-acolo, dar în curând dădu ordin de stopare, căci apa era aici prea puţin adâncă şi mlăştinoasă aşa că submarinul s-ar fi putut împotmoli lesne.

— Să stăm pe loc şi să ne urmăm drumul în bărci, îşi dădu el cu părerea. De altfel nici nu ştim cu siguranţă că pe aci e intrarea adevărată.

Două bărci de aluminiu fură montate repede şi lăsate pe apă. În cea mai mică coborî George, în cealaltă căpitanul, doctorul şi inginerul Hagen, care lua parte la expediţie în locul lui Rindow. Plundow va lua în lipsa lor comanda submarinului, urmând ca să trezească pe primul ofiţer numai în cazul când s-ar ivi vreo primejdie.

— Aş fi mai bucuros ca „Dox”-ul să nu se lase sub apa până la întoarcerea noastră, zise Farrow celorlalţi. Nu se ştie ce se poate întâmpla dar mă tem să nu se împotmolească.

— Ai dreptate, căpitane. Aici, în delta Gangelui, terenul e foarte

mlăştinos. Dacă s-o ivi ceva suspect, Rindow n-are decât să iasă în larg.

Plundow, timonierul, făgădui că va trezi pe Rindow îndată ce ar vedea că e vorba de ceva suspect. Mai ales îmbucăturile braţelor deltei trebuiau ţinute sub neîncetată supraveghere, căci de aci se putea ivi pericolul.

Barca în care se afla George cu Petre o luase înainte şi tânărul coti în canalul îngust, uitându-se la bolovanul acela uriaş de pe mal. Cum ajunsese el aici? Fusese adus de undeva şi aşezat pe mal ca un semn?

Braţul era atât de îngust, încât părea cu neputinţă unui vas mare ca acela apărut în ceaţa să pătrundă în el. Tufe dese de bambu mărgineau malurile, aşa că o debarcare părea cu neputinţă şi nici nu era chip să se ascundă cineva în ele.

Totuşi George cu Petre cercetară cu deamănuntul malurile, înaintând tot mai mult în canalul întortocheat şi pe alocuri atât de îngust încât un om mai sprinten ar fi putut sări lesne de pe un mal pe celălalt.

Vâsliră aproape un ceas fără întrerupere şi drumul nu se schimba de fel. Pe George îl cuprinse îngrijorarea şi se uita mereu în urmă dacă nu se vede barca în care se afla tatăl său care trebuia să vina după ei. Dar căpitanul mai zăbovise niţel pe submarin şi cum Kard nu vâslea atât de repede ca Petre, distanţa dintre cele două bărci sporise.

Deodată tânărul şi camaradul său băgară de seamă că din braţul pe care se aflau ei se despărţea încă un canal, parcă şi mai îngust.

Fără să stea mult pe gânduri, George mână barca într-acolo şi făcu semn lui Petre să vâslească însă cât mai încet.

Aproape ca o nălucă aluneca barca uşoară pe apă. Canalul era atât de îngust, încât puteau apuca de amândouă părţile tufele de bambu cu mâna. Erau şi foarte dese şi încâlcite, aşa că de aci nu se puteau aştepta la vreo primejdie.

Pe negândite se pomeniră înaintea unei spărturi adânci în tufiş şi se opriră uluiţi. Văzură aici, în pustietatea asta, o statuie uriaşă a lui Budha, înconjurată de tufe dese de bambu. O linişte care te înfiora domnea în jurul ei şi camarazii avură impresia că statuia dăinuia în singurătatea aceea din negura timpurilor şi nimeni nu bănuia existenţa ei.

După ce se mai dezmeticiră, George făcu semn lui Petre să tragă la mal, vrând să examineze mai de aproape statuia, apoi sări pe uscat, urmat de camaradul său. Nici unul din ei nu se gândea că i-ar putea ameninţa vreo primejdie.

George înconjură statuia şi o privi din toate părţile, cercetă pe urmă brâul de tufe şi văzu că de pe uscat nu putea pătrunde nimeni până aici.

„Ce rost avea statuia asta într-o astfel de pustietate?” se întreba el mereu.

Abia într-un târziu îşi aduse aminte că venise aci să dea de urma unui necunoscut despre care nu ştia altceva decât că îl cheamă Tobas. Nu, nu, aici nu putea să fie. Desigur că, luând-o pe canalul acela lăturalnic, se abătuseră din calea dreaptă şi se rătăciseră. Cu statuia asta a lui Budha n-aveau ce face şi George făcu semn lui Petre să pornească mai departe. În această pace adâncă a singurătăţii, nici nu cutezau să vorbească.

Se îndreptară spre barcă. Tocmai când Petre vroia să pună piciorul în ea, auzi în spatele lui paşi grăbiţi. Nu mai avu timp să se întoarcă. Simţi o lovitură puternică în cap şi se prăbuşi la pământ. Cel din urmă gând al său fu la George, dar acesta păţise la fel.

După zece minute ajunse şi Farrow la canalul lăturalnic. Se uită în toate părţile, fără să zărească însă barca lui George. Mâini dibace astupaseră la loc spărtura cu tufe şi în loculei se ridica un zid de bambuşi.

Căpitanul mai cercetă un ceas întreg canalul şi negăsind nimic se întoarse, socotind că fiul său o luase pe braţul principal al fluviului.

Nici aici nu dădu de urma lui George. Se părea că pierise ca în pământ. Văzând că totul e zadarnic se înapoie la submarin, dar află aici că tânărul nu se întorsese încă.

— Nu mai înţeleg nimic, doctore, zise el lui Bertram. Nu se poate ca George şi Petre să fi dispărut aşa, în văzduh. Ai văzut doar şi dumneata că vaporul misterios n-a putut pătrunde în braţul fluviului. Să ştii că aici e iar o taină la mijloc.

— Poate că au pornit mai departe, domnule căpitan. Pesemne că George, negăsind nimic, n-a vrut să se întoarcă până ce nu va da de vreo urmă.

— Tot ce se poate. Vom aştepta deci până după amiază şi dacă nu s-a întors nici până atunci, plecăm în căutarea lui. Nu ştiu de ce, dar parcă îmi spune inima că fiul meu e în mare primejdie.

Doctorul şi Rindow încercară să-i scoată din cap ideea asta; zadarnic însă. Farrow o ţinea una că lui George i s-a întâmplat ceva. Cunoştea înflăcărarea tânărului când era vorba de o aventură primejdioasă şi se temea pentru viaţa lui. Numai gândul că Petre era cu el îl mai liniştea puţin, de aceea luă hotărârea să aştepte până după amiază.

Când George se deşteptă din leşin, băgă de seamă că se află într-o încăpere mare, în care străbătea niţică lumină printr-o deschizătură cu gratii din tavan.

Capul îl durea cumplit şi văzu cu spaimă că e legat burduf. Îşi aduse aminte de cele întâmplate şi căută cu ochii în juru-i. Petre era lângă el, de asemenea legat.

— Ne-au doborât pe la spate nemernicii, domnule George, îi zise Uriaşul. Dar poate ca vine domnul căpitan sa ne scoată de aici.

— Numai de ne-ar găsi, Petre. Tare aş vrea să ştiu de unde au răsărit ca din pământ, ticăloşii ăia. Am cercetat doar micul luminiş – daca i se poate spune aşa – şi prin tufişul de bambuşi nu s-au putut strecura.

— Atunci să ştii că au venit din statuia lui Budha, altminteri nu pricep cum.

— Probabil. Subterana asta trebuie să se afle dedesubtul ei.

— Nu cred, fiindcă n-am văzut nici o fereastră la pământ, domnule George. Aş fi băgat eu de seamă numaidecât. Pesemne ca ne-au târât aici pe când eram leşinaţi.

— Ia să încercăm, Petre. Poate izbutim să ne dezlegăm unul pe altul. Începe tu.

— Nu merge, domnule George. Suntem legaţi de duşumea şi nu putem face o mişcare. Afurisiţii ăia au ştiut ei ce fac! Un lucru aş prea să ştiu: Ce au ei cu noi?

— Bănuiesc că vrem să ne amestecăm în treburile lor. N-am pornit oare să-l căutăm pe Tobas?

— Eu cred că o fi şi el pe-aproape. Mă tem că duşmanii noştri şi ai lui sunt aceeaşi.

— Poate să ai dreptate, Petre, dar ce rost are Budha ăla pe insula asta?

— Cine ştie de când o fi aici şi nemernicii ăia s-au slujit de ei pentru scopurile lor. Mi se pare că dau semne de viaţă.

— Aşa e, vine cineva. Să ne prefacem ca suntem tot leşinaţi.

George închise ochii.

Auzi desluşit paşi apropiindu-se şi în curând se deschise o uşă prin care pătrunse o lumină vie. Cel care intrase ţinea un felinar mare în mână, pe care îl puse jos, lângă uşă. Se apropie apoi de prizonieri.

George îl examina pe sub pleoapele lăsate.

Era un indian. Se opri lângă ei şi se uită câtva timp cu luare aminte la aceşti doi străini. Dădu apoi din cap mulţumit şi vru să plece. George se prefăcu acum că se trezeşte din leşin, privi

buimăcit în juru-i şi păru că vrea să se ridice de jos. Cum era însă legat, căzu îndărăt pe spate şi se uită uluit la Indian.

Acesta nu făcu nici o mişcare şi privea ţintă la George.

— Cer să mi se redea imediat libertatea! răcni tânărul cu o indignare prefăcută. Cine ţi-a dat dreptul să ne închizi aici?

— Mi l-am luat singur, răspunse indianul cu trufie.

— Ce v-am făcut ca să vă purtaţi cu mine ca şi când aş fi un criminal?

— Cine se amestecă în treburile noastre trebuie să moară, răspunse indianul cu asprime, pe când ochii lui azvârleau fulgere de mânie.

— Încă odată, cer să mi se dea drumul, repetă George. E oare o crimă să se plimbe cineva cu barca prin apele astea?

— Asta nu, dar ca să cauţi ceva ce nu trebuie să găseşti e o crimă pe care noi o pedepsim.

— Spune-mi cel puţin cu cine am de-a face, zise George fără să arate vreo urmă de teamă.

— Cu secta… Sanderbands. Veţi muri chiar azi. Pregătiţi-vă de moarte, care va fi o mare cinste pentru voi, căci veţi fi jertfiţi zeului nostru.

— Ce! Vreţi să mă jertfiţi lui Budha? Ar fi împotriva oricărei dogme religioase.

— Budha a fost mare odinioară, dar zeul nostru e şi mai mare. Acela pe care l-aţi văzut voi nu e Dumnezeul nostru, ne slujim numai de încăperile, de dedesubtul lui pentru treburile noastre. Bag seama că nu vă temeţi de moarte, de aceea ne, vom purta cu voi cum se cuvine unor viteji. Veţi îndura chinuri grozave, ca să dovediţi cât de curajoşi sunteţi.

— Foarte mulţumesc! râse George. Va fi o mare cinste pentru noi să ne lăsăm torturaţi de dumneata.

Indianul nu ştia dacă tânărul vorbeşte serios sau în bătaie de joc. Nu îi răspunse însă nimic şi păşi spre uşă. Se opri însă la jumătatea drumului auzindu-l pe George întrebându-l:

— Cunoşti dumneata pe unul Tobas?

— Da, îl cunosc. Va muri şi el odată cu voi.

— Bine, atât am vrut să ştiu, dacă îl cunoşti sau nu.

Cum ieşi însă indianul pe uşă, George şopti lui Petre:

— Acum suntem cel puţin siguri că Tobas se află aici prizonier ca şi noi. Trebuie neapărat să-l eliberăm.

— Pentru asta ar trebui, să fim mai întâi noi liberi, domnule George şi nu prea văd cum, răspunse Petre. Drept să-ţi spun, nu cred că o să fie tocmai plăcut să fim supuşi la chinuri până ce ne-om da sufletul.

— Uiţi, Petre, că în buzunarul ascuns al pantalonilor mai am încă briceagul aceia mititel care ne-a mai scăpat şi în alte dăţi din primejdii de astea. Trebuie să încerc să-l scot de unde e şi vom fi îndată liberi. Uite colo în colţ armele noastre – le-am zărit adineauri la lumina felinarului. Să mă văd eu iar cu ele în mână şi nu mai mi-e frică nici de dracul, dar încă de Sanderbanzii ăştia.

— Poate că e şi domnul căpitan pe aproape, domnule George. Nu se poate să nu fi văzut spărtura şi statuia aia mare a lui Budha. Ne-o fi căutat dumnealui, dar nu ne-a putut găsi şi s-a întors pe submarin.

— Pesemne că nu-l cunoşti bine pe tata, dragă Petre. Nu se lasă el până nu m-o găsi. Numai de n-ar cădea şi el în mâna Sanderbanzilor.

— Atunci o să trebuiască să-l eliberăm şi pe el. Să ascultăm acum dacă nu vine cineva, pe urmă încearcă de scoate briceagul din buzunar.

II.
O SECTĂ GROZAVA.

GEORGE LUCRA CU ÎNFRIGURARE. Era într-adevăr foarte greu să-şi scoată briceagul din buzunar, aşa legat cum era. În cele din urmă reuşi.

Când îl avu în mână, fu o jucărie pentru el să-l deschidă. După câteva momente era liber şi tăie în grabă legăturile lui Petre.

— Să ne luăm numaidecât armele şi să tragem fără milă dacă vom fi atacaţi, zise el lui Petre. Am fost ameninţaţi cu moartea şi nu avem de ce să-i cruţăm.

Într-o clipă îşi încinseră chimirele şi cu revolverele întinse porniră să caute o ieşire din subterană.

Uşa prin care intrase indianul nu era încuiata. Era din lemn gros, vechi şi se mişca lesne în balamale. Înaintea lor se făcea un gang întunecos de piatră.

George lumină o clipă gangul cu lampa lui de buzunar. Văzu că n-are nici o uşa şi la o depărtare de câţiva metri făcea un cot. Trebuia să dibuie până acolo prin întuneric deoarece nu ştia ce e după cotul acela. Se temea că lumina lămpii l-ar putea da de gol.

Înaintă cu mare băgare de seamă, pipăind zidul. Deodată se opri atât de brusc încât se ciocni de Petre, care venea în urma lui şi fu cat p-aci să-l dea jos.

Ascultară cu încordare. Prin zidul gros ajungea până la ei zvon de glasuri omeneşti. Tânărul dădu un ghiont camaradului său să stea pe loc, vrând mai întâi să cerceteze ce e după cotitura

gangului. Bănuia că se află acolo o uşă secretă, nu îndrăznea însă să facă lumină până ce nu se va încredinţa dacă nu pândeşte cineva în dosul cotului.

Se furişă cu băgare de seamă înainte, ajunse la cotitură şi se opri iar să asculte. Nu se mai auzea nimic. Aprinse lampa şi se uită în lungul gangului. Tocmai la capătul lui zări o uşă, de care nu se sinchisi deocamdată. Trebuia mai întâi să descopere uşa secretă de unde venea adineauri murmurul acela de glasuri.

Se întoarse la Petre, care nu se clintise din loc. Probabil că oamenii plecaseră căci în dosul peretelui domnea o tăcere adâncă.

Dar deodată îi ajunse la urechi nişte gemete slabe.

Făcu lumină şi se apucă să examineze zidul de piatră al gangului. Nu văzu însă nici urmă de uşă secreta şi tocmai vroia sa renunţe de a mai căuta, când Petre îi făcu semn că a găsit el ceva. Vârâse pumnalul într-o crăpătură şi dăduse de o piedică, care nu lăsa cuţitul să meargă înainte. George vârî şi el pumnalul în crăpătură şi păţi acelaşi lucru. Apăsă mai cu putere şi se auzi un sunet metalic. Două lespezi mari de piatră se mişcară din loc. Tânărul stinse lampa, încercă să scoată lespezile în afară şi izbuti, fără prea multă osteneală.

Cei doi camarazi se opriră să asculte apoi George făcu iar lumină. Cât p-aci să-i scape lampa din mână când îşi aruncă ochii în dosul uşii de piatră.

Pe un soclu aşezat într-un colţ al încăperii văzu un idol atât de înfiorător, încât se cutremură de groază. Chipul zeului arăta o cruzime cum nu mai întâlnise el până atunci la statui de soiul acesta. Ochii se căscau lacomi spre jertfa pe care o ţinea în mâinile lui puternice. Jertfa aceasta era un alb, legat fedeleş, cu un căluş în gură, nenorocitul nu putea nici să se mişte sau să ţipe. Stătea în picioare, între amândouă mâinile idolului uriaş, care îl apăsa cu una pe piept şi alta pe spate ca într-o menghina. Mâinile acestea grozave aveau să-l zdrobească încetul cu încetul în chinuri cumplite.

Înăuntrul statuii se afla probabil un mecanism care înfăptuia grozăvia aceasta.

Lui George i se făcu părul măciucă văzând cum ochii nenorocitului, aproape ieşiţi din orbite, îl priveau deznădăjduiţii. Cum însă lumina din faţa lui îl orbea, nenorocitul nu-şi putea da seamă dacă cel ce venise era un salvator sau unul din duşmanii săi care se întorsese să se desfete la vederea chinurilor neînchipuite pe care le îndura. Dintr-o aruncătură de ochi George cuprinse întreaga încăpere. Făcu semn lui Petre să ia seama ce se

va petrece acum şi să tragă fără milă în oricine s-ar ivi.

Nu era nevoie să i-o spuie, căci uriaşul ar fi făcut-o şi fără asta. Cu revolverul într-o mână, cu lampa de buzunar în cealaltă, Petre se apucă sa caute cealaltă uşă care era ascunsă în perete.

În vremea asta George şopti câteva cuvinte de îmbărbătare prizonierului şi examină cu amănuntul zeul misterios. Găsi în spatele lui o clapă pe care o deschise cu ajutorul briceagului. Înaintea lui apăru întregul mecanism al idolului. Opri îndată limba care se legăna ca la o pendulă şi dădu îndărăt roţile. Braţele zeului îşi slăbiră strânsoarea şi Petre scoase pe nenorocita victimă dintre mâinile lui. Bietul om leşinase.

George însă strică maşinăria idolului, dar aşa ca să nu se cunoască numai decât, apoi închise clapa la loc şi se apucă să dezlege pe nenorocitul care zăcea în nesimţire la picioarele lui.

Îi scoase apoi căluşul din gură şi omul îşi veni în fire după câteva momente.

La întrebarea tânărului dacă ştie pe unde s-ar putea ieşi din subterană, răspunse că nu cunoaşte decât uşa prin care îl aduseseră pe el aici. Era greu de găsit, totuşi după câtva timp cei doi camarazi o descoperiră şi o deschiseră cu uşurinţă.

Încăperea în care intrară acum era goală. Numai câteva saltele de paie pe jos arătau ca slujise cândva ca odaie de dormit. Tot aici îl aduseseră la început pe prizonier.

— Te cheamă Tobas? îl întrebă acum George. Omul, care abia putea vorbi, dădu din cap.

— Atunci dumneata ai scris biletul acela din sticla?

Omul încuviinţă, dând iar din cap.

Camarazii găsiră şi aci o uşă şi ieşiră într-un gang la capătul căruia se făcea o scară de piatră. George ştia că abia acum începea partea cea mai grea a întreprinderii lor. Dacă fanaticii aceia se aflau sus, va urma o luptă înverşunată. Cu revolverul întins porni cel dintâi să urce treptele.

În vârful scării dădu de o uşă de lemn şi se opri s-asculte. Nu se auzea însă nimic. Deschise binişor şi privi în încăpere. Nimeni. Nu mai era nevoie să, aprindă lampa, căci lumina zilei pătrundea din belşug înăuntru.

Se aflau într-o casă de bârne. Vru iasă pe uşa dar zări prin fereastră un indian uriaş care părea că vrea să intre în casă.

Dar indianul se opri în dreptul ferestrei ca şi cum aştepta pe cineva. Tânărul nu-l slăbea din ochi şi îşi întipări bine în minte chipul lui. Trecură vreo zece minute fără ca indianul să se mişte din dreptul ferestrei. George vru să cerceteze repede casa, când, se ivi încă un indian şi îi văzu pe amândoi intrând în coliba.

Închise binişor uşa gangului, lăsând-o însă niţel crăpată, ca să vadă ce vor face ei.

Aceştia păşiră până în mijlocul odăii şi se opriră lângă o masă. Cel sosit în urmă dădu uriaşului o scrisoare pe care el o aruncă pe masă cu nepăsare apoi începură să vorbească într-o limbă pe care George nu o pricepea.

După câteva minute, cel de-al doilea indian plecă iar celalalt luă scrisoarea şi o puse într-o laviţă aşezată pe o bancă de lemn.

Pe urmă se făcu şi el nevăzut.

George mai aşteptă câteva momente, apoi trecu iar în odaie, făcând semn lui Petre să rămână deocamdată cu Tobas în gang.

Coliba aceasta de bârne era ca toate aşa zisele bungalow-uri ale indienilor. Tânărul băgă de seamă ca aici trebuie să locuiască vreun alb şi după ce se asigură că indianul acela uriaş nu se mai află prin apropiere, se apucă să cerceteze încăperea cu deamănuntul. Nu găsi însă nimic deosebit care să-i dea lămuriri asupra aceluia care părea să fie stăpânul casei. Scrisoarea însă o băgă în buzunar.

Se uită apoi pe fereastră şi încredinţându-se că nu se zăreşte nimeni, deschise cu băgare de seamă uşa şi ieşi afara.

Coliba de bârne se afla într-un mic luminiş din mijlocul unui desiş asemenea unei jungle, căci copacii păreau atât de apropiaţi unul de altul încât nu te puteai strecura printre ei. Numai o potecă îngustă, făcută de mână omenească, pornea din luminiş înspre apus.

George se întoarse repede în casă şi chemă pe tovarăşii săi.

— Eu o voi lua pe poteca asta, Petre, zise el uriaşului. În vremea asta tu caută un bun ascunziş în desiş, pentru noi ca să avem unde ne pitula dacă se vor întoarce indienii. Trebuie sa văd încotro duce poteca.

George porni pe cărare. Aceasta şerpuia printre copaci. De câte ori tânărul dădea de vreo cotitură se oprea cu revolverul întins şi asculta câteva clipe, pe urmă o lua iar înainte.

Făcu astfel o bucată bună de drum şi începu sa creadă că indienii plecaseră într-adevăr când, deodată, se opri speriat la o cotitură. Auzise glasuri omeneşti, care însă nu păreau să se apropie. Se trânti la pământ şi se uită după cotitură.

La vreo zece metri de acolo poteca se sfârşea într-un mic luminiş mărginit de o apă. La mal era ancorat un bric încărcat cu sumedenie de indieni care vorbeau cu însufleţire între ei.

Trecu cam vreun sfert de ceas şi tânărul văzu sosind o barcă mare cu motor care acostă lângă bric. În barcă se aflau doi indieni şi un alb care dădu câteva porunci, apoi chemă pe indianul acela

uriaş pe care George îl văzuse mai adineauri în coliba de bârne. Îi spuse ceva şi indianul dădu din cap în semn de încuviinţare.

Văzând că albul vrea să coboare pe mal, George o luă la fugă îndărăt pe potecă spre luminiş. Nu mai găsi aici pe Petre şi pe Tobas, dar auzi un fluierat scurt din spre stânga şi înţelese că sunt ascunşi acolo. Încet, ca să nu facă zgomot, intra în desiş.

— Domnule George, îl întâmpină uriaşul, am găsit o ascunzătoare cât se poate de buna unde nu ne pot găsi indienii.

La o depărtare de vreo douăzeci de metri de luminiş, Petre dăduse peste o groapă pe care o acoperise repede cu crengi de bambus. Era destul de mare ca să încapă toţi trei în ea şi se afla înconjurată de tufe dese. Ca să fie mai siguri Petre acoperise groapa cu ferigi care creşteau aici din belşug aşa că, chiar de ar da cineva peste capac – cum spunea Petre – n-ar fi băgat atât de curând de seamă că astupă o groapă.

Pe Tobas îl lăsase înăuntru şi bietul om adormise buştean.

George făcu semn uriaşului să-l urmeze. Voia sa vadă ce va face albul când va descoperi lipsa scrisorii şi poate a prizonierilor.

Abia trecură câteva minute şi albul veni într-adevăr, urmat de indianul uriaş şi străbătu luminişul. Numai el intră în casă, pe când celălalt rămase afară lângă uşă.

George îl auzi pe alb scoţând o exclamaţie de mirare, ceea ce făcu pe indian să intre şi el înăuntru.

Glasuri iritate veneau pană la cei doi camarazi şi fiindcă uşa rămăsese deschisă, George putu vedea cum indianul smuci uşa cealaltă care duce în subterană.

Albul luă felinarul agăţat în cui şi urmă pe indian, lăsând uşa data de perete. După vreun sfert de ceas, apăru iar. Părea grozav de înfuriat şi ocăra cu glas tunător pe indian care îl urma şi pe care îl trimise undeva.

În vremea asta albul se plimba prin odaie ca o fiară turbată. De două ori ieşi în luminiş şi se uită cercetător în toate părţile, apoi se întoarse iar în casă.

În sfârşit indianul se înapoie însoţit de încă unul care păşi semeţ spre alb şi-l salută.

Era acelaşi care intrase în subterană pe când George şi Petre se aflau încă închişi acolo.

Albul îi vorbi cu însufleţire dar enervarea lui părea să nu impresioneze pe indian căci răspundea calm ceea ce îl înfuria şi mai mult pe alb.

Din păcate George nu putea înţelege ce îşi spun. Îi văzu însă pe amândoi dispărând pe uşa care ducea în subterană, pe când celălalt. Indian – uriaşul – ieşi în luminiş şi se apucă să cerceteze

tufele din jurul lui.

Acum sosise timpul ca fugarii să se ascundă în grabă căci dacă i-ar fi găsit, ar fi avut de dus o luptă grea şi detunăturile i-ar fi dat de gol.

Încet cei doi camarazi se târâră printre tufe, cu auzul încordat ca să prindă de veste dacă nu se apropie urmăritorul lor.

Deodată auziră crengile trosnind la o mică depărtare de ei. Găsise indianul urma lor? George se opri şi ascultă câteva clipe, apoi şopti lui Petre.

— S-o ştergem repede, indianul a pătruns în tufiş şi ne-a dat de urmă.

Trase pe Petre după sine şi în curând ajunseră la groapa unde Tobas tot mai dormea, istovit de chinurile pe care le îndurase.

Se strecurară printr-o mică deschizătură înăuntru şi aşezară acoperişul de verdeaţă la loc. Puteau însă auzi de aici zgomotele pe care le făcea indianul şi băgară în curând de seamă că acesta se apropia din ce în ce mai mult de groapă.

George făcuse o gaură în „capacul" de buruieni de unde putea zări ce se petrece afară. Văzu pe indian venind tiptil, cercetând mereu pământul de sub picioarele lui. Parcă se îndrepta chiar spre groapă; dar deodată se abătu din drum şi se pierdu în desiş. Petre văzuse şi el mişcarea. Şopti lui George:

— Pe semne că a dat de urma lăsată de mine când am trecut întâia oară pe aici. Groapa am găsit-o abia mai târziu şi am depăşit-o iar. Cel mai bun lucru ar fi să ieşim acum din groapă şi să-l luăm pe indian pe la spate. Ce zici, domnule George?

Acesta chibzui niţel. Mai aruncă o privire asupra lui Tobas, care dormea adânc, apoi dădu din cap, făcând semn lui Petre ca e de aceeaşi părere. Uriaşul dădu puţin la o parte buruienile şi sari afară, urmat de George.

Se pitiră amândoi după o tufă deasă. Auzeau în depărtare cum indianul frângea crengile, apoi zgomotul păru să se apropie iar – duşmanul se înapoia deci.

George îşi încleştă mâna pe revolver. Îl apucase: de ţeavă ca să poată pocni pe indian cu patul în cap dacă Petre nu-l va putea birui dintr-odată. Acesta îşi tăiase o bâtă groasă dintr-o creangă de copac, pe care o va folosi ca măciucă.

Pârâiturile se auzeau tot mai aproape, apoi îl văzură pe indian venind. Mergea aplecat şi cerceta cu băgare de seamă pământul. Se opri la tufa care acoperea groapa şi rămase cu ochi aţintiţi în jos. Stătea cu spatele întors spre cei doi camarazi, aşa că se puteau apropia pe nesimţite ca să cuteze lovitura.

Petre ţinea bâta ridicată. Înainta binişor dar fără să vrea călca

pe o creangă care trosni sub picioarele lui.

Indianul tresari şi se întoarse brusc. Văzu duşmanul în faţa lui. Vru să se repeadă la ei răcnind dar Petre i-o luă înainte. Bâta şuieră prin aer şi până a nu apuca indianul să deschidă gura se abătu cu putere peste ţeasta lui.

Uriaşul căzu grămadă la pământ.

— Aşa curând nu se trezeşte el, domnule George, şopti Petre.

Legară burduf pe indian, îi vârâră şi un căluş în gură şi-l târâri apoi, în groapă; unde îl aşezară într-un ungher. Petre puse pe urmă „capacul” la loc şi se furişă din nou cu George în luminiş.

III.
POVESTEA EXPLORATORULUI TOBAS.

CÂND FURĂ IAR ÎN DOSUL TUFEI şi priviră spre coliba de bârne, văzură pe alb în uşă vorbind cu indianul celălalt. Nu băgaseră pesemne încă de seamă lipsa uriaşului sau poate credeau că s-a dus la vapor. Albului îi trecuse mânia căci părea vesel, ba uneori râdea chiar.

Peste puţin timp indianul îşi luă rămas bun de la el şi porni pe potecă, în vreme ce albul intră în casă şi se aşeză pe scaun lângă masă. Scoase din buzunar o pungă şi George văzu cum examinează nişte pietre preţioase.

Nu trecu mult şi se ivi încă un alb care venea dinspre apă. Cel dintâi îl întâmpină cu voie bună, îi întinse mâna, apoi îi arătă pietrele. Acesta părea mult mai tânăr şi semăna niţel cu celălalt, aşa că George bănui că ar fi fiul său.

— Trebuie să-l spionăm. Petre, şopti el camaradului său. Dacă ocolim prin desiş, luminişul, putem ajunge în spatele casei şi ne va fi lesne să auzim ce vorbesc.

— Numai de nu s-ar deştepta domnul Tobas în vremea asta, domnule George. Eu zic că n-ar fi rău sa mă reped să văd ce face.

— Ai dreptate, Petre, nu se ştie de ce ar fi în stare când ar da cu ochii de indian. Poate ca s-ar crede iar în primejdie şi ar lua-o la fugă.

— Atunci mă duc, domnule George.

Petre dispăru pe nesimţite iar George porni să înconjure luminişul. Se apropie binişor de coliba şi cum spatele ei era aproape lipit de un brâu de tufe, îşi ajunse uşor scopul.

Puse apoi urechea la peretele gros de bârne şi putu auzi cuvânt cu cuvânt ce vorbeau cei dinăuntru.

Tocmai auzi pe cel bătrân zicând ăluilalt:

— ...îi prindem negreşit, n-avea grijă. Prea ar fi de tot să trebuiască să dau îndărăt pietrele astea de mare preţ.

— De, tu nu iei lucrurile în serios, Wilken şi rău faci. Aia de pe submarin nu sunt oameni care să se lase cu una cu două. Dacă am şti ce s-a făcut prizonierii... Kato spunea că pe potecă n-au putut să scape. Atunci ar trebui să fie tot pe-aici.

— Dar ce s-au făcut, Tom? Prin desiş nu e chip să răzbată cineva şi în afară de asta l-am trimis pe Dnigho, să cerceteze tufişurile de primprejur. Cred că o sa se întoarcă în curând şi vom afla ceva de la el. Asta se pricepe să citească urmele şi dacă prizonierii au fugit într-adevăr va da repede de urma lor.

— Wilken, nici altminteri nu eşti silit să dai îndărăt pietrele căci indienii i-au lăsat chiar ei pe prizonieri să fugă. Tu le dai marfa şi îţi ceri plata. Ce fac ei pe urmă cu ea, nu te priveşte. Răspunderea cade în sarcina lor.

— Ai dreptate, Tom, dar pas de-i fă să înţeleagă. Drept să-ţi spun, n-aş prea vrea sa mă stric cu iei. De aceea trebuie să le procur altă marfă, ceea ce cred că nu-mi va fi greu. Oamenii de pe submarin îşi caută ca nebunii tovarăşii dispăruţi şi au să cadă şi ei în capcană când vom deschide peretele de bambus care duce la statuia lui Budha.

— Straşnică e şi capcană asta, Wilken. Dar pentru ce vroiai să ciocneşti submarinul cu bricul furat de la profesor?

— De ciudă, Tom. Afurisitul asta, de profesor reuşise să mituiască pe un indian care nu credea în povestea cu zeul lor, să arunce în apă sticla poştală. Indianul a trebuit fireşte să plătească pe urmă cu viaţa lui trădarea şi eu sa pornesc zi de zi să caut sticla. Spre nenorocul meu a fost o afurisită de ceaţă azi dimineaţă care m-a silit să stopez în mijlocul fluviului. Am auzit deodată glasuri omeneşti prin apropiere. Ştii că apa duce zgomotul până departe şi am putut desluşi prin aparatul meu fiecare cuvânt. Cei de pe submarin găsiseră sticla şi vroiau să pornească în căutarea profesorului Tobas. M-a cuprins atunci o furie nestăpânită şi am încercat să ciocnesc submarinul, fără să mă mai gândesc că puteam s-o păţesc şi eu. Din fericire au prins de veste la timp şi au împiedecat nenorocirea. Eu însă am şters putina înainte de a se risipi ceaţa.

— Şi pe ăia cum i-ai prins?

— Din ascunzătoarea noastră am urmărit submarinul şi am văzut cum au lăsat două bărci pe apa şi au pornit pe canalul însemnat cu bolovanul acela mare alb. Mi-am dat îndată seama că profesorul scrisese asta în biletul pus în sticlă. Noroc că bărcile n-au pornit în acelaşi timp ci la distanţă una de alta. Cea dintâi a

luat-o pe braţul lăturalnic şi am pus repede să se dea în lături perdeaua de bambuşi ca să le atrag atenţia asupra statuii lui Budha. Dobitocii din barcă au căzut în cursă. Au coborât pe mal şi oamenii mei i-au prins ca să-i predea apoi „Sanderbanzilor”. Fireşte că le-am pus condiţia ca profesorul să fie sacrificat îndată, altminteri mi-a fost truda degeaba.

— Şi-acum au fugit toţi trei prizonierii, râse Tom cu poftă. Tare aş vrea să ştiu cum dracul le-a reuşit.

— Şi eu, Tom. Mă tem că printre indieni mai e un trădător. Am băgat de seamă ca sunt mulţi din ei care nu mai cred în vechiul lor zeu.

— Probabil fiindcă se tem de Budha ăla care stă deasupra subteranei, Wilken.

— Tot ce se poate dar pe idol nu-l clintesc din loc pentru nimic în lume. Mi-a fost de mare folos până acum şi am câştigat binişor de pe urma lui. Dacă aş vedea de acum încolo vreun vapor ivindu-se, pun să se arunce în apă o sticlă poştală ca aceea a profesorului cu care momesc pe cei de pe vas şi îi atrag în cursă. Pe urmă predau marfa „Sanderbanzilor” cărora le trebuie cât mai mulţi oameni de jertfit zeului lor ca să-l împace.

Tom făcea mare haz de planul diavolesc al tovarăşului său. Întrebă iar:

— Şi cu împărţeala cum rămâne, Wilken? Vrei să păstrezi pietrele până vei avea îndărăt marfa?

— Trebuie, Tom, căci n-aş vrea să mă stric cu indienii. Ţi-am făgăduit jumătate şi eu mă ţin de cuvânt. Când nu vom mai avea ce stoarce de la ei, ne întoarcem în America şi trăim acolo în belşug şi huzur ca oameni bogaţi.

— Bine, Wilken, ştii că am încredere în tine. Păstrează pietrele indienilor şi eu voi căuta să-ţi aduc marfă nouă. Iscoadele mele m-au înştiinţat ca iar a pornit o barcă de pe submarin să caute pe tovarăşii lor dispăruţi. Sunt numai trei inşi în ea. Să pun oamenii dea la parte perdeaua de bambuşi?

— Fă-o, Tom, fă-o negreşit. Şase indieni vor fi de ajuns să biruie trei europeni, Dar, grăbeşte-te că acu se înnoptează şi pe întuneric nu se încumetă ei să caute.

— Mă duc… Peste două ceasuri vei primi iar veşti de la mine. Ţi-am scris câteva rânduri pe care cred că le-ai primit. Ei, ce zici de afacerea aia?

— A, bine că-mi aduseşi aminte de scrisoare. A dispărut şi nu ştiu ce s-a făcut. Ce scria în ea?

— Ce, scrisoarea a dispărut? striga Tom înspăimântat. Cine a furat-o? spune, repede, Wilken, trebuie să ştiu neapărat. Dacă

încape în mâinile unui duşman, ne poate duce de-a dreptul la spânzurătoare.

Wilken se îngălbeni.

— Nu ştiu încă nici eu cine a furat-o, răspunse el. Ori a oprit-o într-adins Dnigho, ori au luat-o fugarii.

— Atunci să nu-i lăsăm cu nici un preţ să ne scape, Wilken. Pe bordul bricului se află un tun, cam mititel, dar funcţionează bine. Să bombardăm cu el submarinul şi să-l scufundăm. Trebuie să dispară toţi de pe el, altminteri taina noastră va ieşi la iveală şi nu ne vom mai putea arăta nicăieri.

Tom plecă şi George băgă de seamă ca nu ieşi pe uşa care dădea în afară ci coborî în subterană. Aşadar mai era o ieşire pe acolo.

Tânărul chibzui cum ar fi chip să-i dea de veste căpitanului Farrow. Tresări speriat când se simţi apucat de braţ. Uitase că e şi Petre cu el şi-l urmă fără împotrivire când acesta îi făcu semn să vina după el.

— Domnul Tobas s-a deşteptat, îi şopti uriaşul. Noroc că am sosit chiar în clipa aceea. Părea foarte înspăimântat dar după ce l-am lămurit cum stau lucrurile s-a liniştit. M-a rugat apoi să-i dau şi lui un revolver şi mi-a spus că se simte iar în putere.

Cei doi camarazi iuţiră pasul şi ajunseră în curând la groapă. Când îi văzu, profesorul întinse tânărului mâna şi vru să-i mulţumească pentru salvarea lui căci aflase de la Petre ce făcuse George pentru el.

Acesta îi curmă însă vorba:

— Nu e acum vreme pentru fleacuri de astea, domnule profesor. Tata se găseşte în mare primejdie şi trebuie să încerc totul ca să-l scap. Ştii poate dumneata cum se poate ajunge de la coliba de bârne la statuia lui Budha?

— Da, domnule Farrow. Am cutreierat ţinutul acesta în lung şi în lat înainte de a cădea în mâinile ticălosului aceluia de Wilken. Nu îţi pot povesti însă acum amănunte, am pierde prea mult timp. La statuie putem ajunge prin subterane, dar şi prin desiş. Drumul acesta e într-adevăr foarte anevoios căci nu există ceea ce se cheamă o potecă adevărată. Mi-am croit-o eu aşa cum am putut pe când cutreierarăm ţinutul.

— Vasăzică indienii şi albii nu o cunosc, domnule profesor?

— Nu. E şi atât de ascunsă că n-au putut-o descoperi încă. Dacă ne grăbim, putem fi peste un ceas la statuia lui Budha.

După ce George şi Petre se încredinţară că indianul e destul de bine legat şi nu se poate elibera singur, ieşiră din groapă, o astupară la loc şi porniră la drum conduşi de profesor care nu se

mai resimţea de pe urma chinurilor îndurate şi era iar voios şi dornic de aventuri.

Trecură pe lângă colibă şi George se încredinţă că Wilken e tot acolo. Stătea de vorbă cu indianul Kato.

Porniră mai departe. Ajunseră în curând la potecă croită de profesor. La drept vorbind nu era o potecă ci nişte crengi tăiate ca să poată lăsa loc de trecere unui singur om.

După ce se îndepărtară îndeajuns de colibă, George rugă pe Tobas să povestească păţaniile lui pe insulă. Acesta începu:

— Sunt profesor de ştiinţe naturale; de mic copil m-a interesat antichitatea. Unde auzeam că e vorba de săpături de acestea, trebuia să fiu şi eu de faţă. Pentru India îndeosebi aveam o adevărată pasiune, de aceea am cutreierat-o cu diferite expediţiuni în lung şi în lat.

Aşa s-a făcut de am cunoscut acum o lună pe un tânăr indian care mi-a povestit multe despre insulele Sanderbands. Susţinea că pe aceste insule ar exista un idol vechi al indienilor ascuns sub o statuie a lui Budha, ca simbol al înlăturării credinţei de odinioară.

Am cumpărat un bric şi am venit încoace. Multe din insulele Sanderbands a trebuit să colind cu bătrânul meu servitor Jim până ce am dat de acest Budha singuratec, înconjurat de un brâu de bambuşi. Am ştiut numaidecât că e acela despre care îmi vorbise tânărul indian şi, cu toate că era târziu – aproape pe înserate – m-am apucat numaidecât să examinez statuia. Am găsit uşa secretă şi am deschis-o. O scară de piatră ducea în subterană. Numaidecât mi-am dat seamă că această scară fusese folosită adesea în timpul din urmă. Am înţeles îndată că mai există o secta care adoră încă pe vechiul zeu. Trebuia deci să fiu cât se poate de prevăzător căci aceia care se închină idolului pedepsesc cu moartea pe orice străin încearcă să pătrundă până la el.

Dar, cu ajutorul lămpii mele de buzunar şi cu multă băgare de seamă putui ajunge într-o încăpere luminată printr-o fereastră zăbrelită din tavan.

Aci nu mai exista altă uşă şi crezut că sosisem prea târziu când servitorul meu Jim, care mă urmase fără prea multă tragere de inimă de altfel, descoperi o uşă secretă.

Cunosc mecanismul prin care indienii ştiu să-şi încuie astfel de uşi tăinuite. Slujindu-mă de cuţit reuşii s-o deschid. Înaintea mea văzui un gang lung şi întunecos.

Îl străbătusem în parte, dar deodată mă oprii căci auzii glasuri omeneşti îndărătul zidului din stânga.

Nu mai încăpea îndoială că se petrecea ceva, o ceremonie

religioasă, al cărui rost îl înţelegeam. Acum nu mai puteam şovăi, trebuia să pătrund în încăperea unde se aflau ei şi aşteptai până ce băgai de seamă că indienii s-au depărtat.

Descoperii încă o uşă secretă pe care o deschisei lesne şi intrai înăuntru. Acolo m-ai găsit dumneata, domnule Farrow.

La vederea idolului, rămăsei uluit şi nu-mi puteam lua ochii de la el. Aş, fi stat multă vreme aşa, dacă nu m-ar fi trezit din visare servitorul meu spunându-mi că vine cineva şi că trebuie să plecăm îndată ca să nu dea peste noi.

Ne strecurarăm cu grabă prin uşa secretă în gang. O încuiat la loc şi pornii mai departe.

După ce mersei multă vreme ajunsei la o scară care ducea sus. Fără să stau la gânduri urcai treptele şi... ma pomenii într-o casa de bârne care părea să fie locuită de un alb. Când ieşii apoi în luminiş auzii iar glasuri care veneau dinspre poteca aceea îngustă care ducea la fluviu.

Ne-a trebuit aproape jumătate din noapte ca să ne croim drumul ăsta prin care trecem acum.

În sfârşit ajunsei la ţintă. În apropierea statuii îmi văzui barca priponită pe mal şi îmi propusei să mă întorc a doua zi pe lumină ca să examinez iarăşi idolul. Şi-apoi mă îndemna şi dorinţa să mă pun în legătură cu albul de pe insulă.

Ajuns pe bric, scosei harta cu planul exact al acestor insule şi însemnai pe el locul unde ştiam că se află statuia lui Budha şi casa de bârne. Îmi adusei aminte deodată că prin apropierea ei trebuie să fie un braţ de-al Gangelui şi spusei timonierului meu să pătrundă cu vasul în el şi să ancoreze la vreo mie de metri, pe urmă îi voi da noi ordine.

A doua zi dimineaţă coborâi cu servitorul meu într-o barcă şi vâslirăm în lungul canalului la a cărei intrare e bolovanul acela mare alb.

Găsii statuia şi vrusei sa cobor iar prin uşa secretă. În gang, când mă gândii să fac mai întâi o vizită albului. De aceea ma folosii tot de drumul croit de noi în ajun şi după un ceas ajunsei la colibă.

Mă oprii niţel în tufiş sa văd dacă nu e vreun indian pe aproape, dar nu zării nici unul. Albul era singur şi se plimba prin luminiş pierdut în gânduri. Crezui că am în faţa mea un coleg şi înaintai spre el, urmat de Jim, servitorul meu.

La vederea mea. Omul tresări speriat, îşi smuci revolverul pe care îl purta la brâu. Vrusei să-i spun ceva ca să-l liniştesc, dar Jim, crezându-mă în primejdie, i-o luă înainte. Glonţul porni cu o jumătate de secundă mai curând decât al celuilalt, dar „din

nenorocire” – acum pot să spun aşa – dădu greş, în schimb al albului nimeri în plin. Bietul Jim căzu fulgerat la pământ.

Deoarece pe mine mă văzu fără nici o armă în mână, nu mai trase a doua oară, îndreptă numai revolverul spre mine şi mă întrebă ce caut aici. Îi spusei la ce-am venit şi cine sunt. Râse a batjocură şi zise că am sosit tocmai la timp. Mă puse să ridic mâinile în sus şi apoi mă legă burduf. Începui să răcnesc ca nebun, să-i arunc nemernicului toată ticăloşia lui în faţă, să-i spun ce-mi venea la gură. Dar el nu se tulbură de fel şi râse cu poftă când mă văzu scos din fire.

După ce mă potolii, mă târî în casă şi mă legă de piciorul mesei. Pe urmă alergă la mal şi, după cum am aflat mai târziu puse mâna pe trei din oamenii mei. Ceilalţi patru au putut scăpa cu fuga.

Nu trecu mult şi se iviră din toate părţile sumedenie de indieni care ne târâră, pe mine şi pe oamenii mei în subterană.

Nici azi nu ştiu ce s-au făcut nenorociţii aceia, dar bănuiesc că au fost jertfiţi idolului aceluia grozav.

Pe mine m-au dus azi dimineaţă la idol ca sa mor de aceeaşi moarte cumplită.

— Şi scrisoarea din sticlă, când ai scris-o domnule profesor? întrebă George.

— Alaltăieri seara, după ce am aflat că voi fi ucis. Printre indieni era un tânăr foarte inteligent şi mai luminat la minte cu care stătusem de câteva ori de vorbă. Am reuşit să-l mituiesc deşi n-aveam nimic ce i-aş fi putut dărui. I-am făgăduit însă comori nepreţuite dacă mă va ajuta să scap. El a fost acela care a aruncat sticla în apă.

— Ai putut afla ce fel de idol e acesta?

— Da. Mi-a spus-o tânărul indian despre care ţi-am vorbit. Şi ce am aflat e cât se poate de interesant, căci idolul acesta e aproape necunoscut. Iată ce mi-a povestit Indianul:

«Zeul se numeşte „Ganga”. E înrudit cu zeul Şiva şi zeiţa Kali. Aici în ţinutul deltei Gangelui s-a aţinut odinioară secta „Sanderbanzilor”, care adoră pe zeul Ganga. Secta care trăieşte pe insula aceasta nu are decât nouă adepţi, urmaşii celor de odinioară. Când se va stinge ultimul din ei, va înceta jertfirea în cinstea zeului Ganga».

Înaintară în tăcere. Ajunseră peste puţin timp la brâul de bambuşi în al cărui luminiş se afla statuia lui Budha.

Deodată George tresări şi rămase ca împietrit. Văzuse pe malul apei o barcă de aluminium. Crezu la început că e aceea în care venise el cu Petre dar uitându-se mai bine, băgă de seamă că

aceasta e ceva mai mare. Era acum încredinţat că tatăl său a şi încăput în ghearele indienilor şi trebuia să lucreze repede, fără cea mai mica zăbava.

Trase îndată capul îndărăt în tufiş şi spuse tovarăşilor săi ce crede că s-a întâmplat. Petre se uită şi el şi întări părerea lui George.

— Atunci statuia nu mai e păzită pe dinafară, zise profesorul Tobas. Trebuie să pătrundem prin ea înăuntru şi să eliberăm pe tatăl dumitale, domnule Farrow. Venim noi de hac nemernicilor acestora, n-avea grijă.

Petre nu mai avea astâmpăr. Abia aştepta să alerge în ajutorul căpitanului său. Scoase revolverul din brâu şi-l învârti în mână, cu privirea ameninţătoare. Îl cuprinseseră frigurile luptei.

IV.
UN DIAVOL ÎN CHIP DE OM.

TOCMAI CÂND GEORGE IEŞEA DIN TUFIŞ se lăsă brusc întunericul. Pentru cele ce avea de făcut, aceasta îi folosea foarte mult, deoarece Indienii nu-l puteau zări aşa de curând, dar pe de altă parte, nici el nu putea desluşi bine ce se petrece în jur.

Petre şi profesorul Tobas îi urmau. Se furişară în vârful picioarelor până la statuie şi se opriră s-asculte. Se încredinţară repede că înăuntrul statuii nu se afla nimeni.

Profesorul Tobas deschise binişor uşa care ducea la gang. George coborî cel dintâi treptele, urmat de Petre.

Jos la capătul scării începea un gang lung, de asemenea din lespezi de piatră.

Profesorul Tobas, care cunoştea bine locul, spuse în şoaptă lui George că gangul acesta da în încăperea cu ferestre zăbrelite. Era aceeaşi încăpere în care se treziseră George şi Petre din leşin.

Se opriră la un perete în care nu părea să fie nici o deschizătură. Profesorul însă cercetase, înainte de-a fi prins, toate încăperile şi ştia unde se află uşa secretă astfel că o găsiră repede.

Socoteau că îndărătul ei sunt închişi prizonierii. Spre ciuda lor însă văzură că încăperea e goală.

Fără să mai stea pe gânduri, George alergă la uşa care dădea în gang, O găsi încuiată şi cu toate străduinţele lui nu o putu deschide. După vreun sfert de ceas de trudă zadarnică profesorul zise:

— Văd că nu ne rămâne altceva de făcut decât să pătrundem în coliba de bârne prin cărarea croită de mine şi să încercăm pe

calea aceasta să eliberăm pe prizonieri. Dacă izbutim cu prilejul ăsta să punem mâna pe Wilken şi pe Tom, nu mai avem ce ne teme de indieni.

— Da, dar în vremea asta se pot întâmpla multe, răspunse tânărul. Să vedem, nu putem deschide una din ferestre? Am fi scutiţi astfel de drumul înapoi prin pădure. Gratiile par vechi şi ruginite pe alocuri, aşa că nu va fi greu să le înlăturăm.

Petre, care nu scosese un cuvânt, se şi apucase de treabă. George se apropie de el. Se urcă pe umerii uriaşului său camarad şi începu să zguduie din ce în ce mai tare gratiile.

În cele din urmă reuşi să mişte din loc o fereastră şi s-o ridice niţel în sus.

Nu era ceea ce se cheamă ferestre ci mai degrabă un fel de găuri înguste şi înalte de vreun metru care răspundeau în tavan, aşa că se putea strecura lesne un om prin ele.

După ce George se lăsă în jos, se urcă Petre pe umerii lui şi încet-încet ridică tot mai mult aşa zisul grătar în sus. În cele din urmă putu să-l dea cu totul la o parte.

După Petre, ieşi profesorul, urcându-se pe umerii lui George. Acestuia îi veni mai greu căci n-avea pe ai cui umeri să se sprijine. Ca să ajungă dintr-o săritură la tavan poate ar fi mers, dar n-avea de ce să se agate.

.....

Se aflau acum în mijlocul unui desiş încâlcit. George se gândi că va fi cu neputinţă de răzbătut prin el până la colibă dar Petre descoperi o potecă îngustă care ducea într-acolo.

O luară pe cărăruie înainte. George, ca întotdeauna, mergea în frunte, cu auzul încordat.

Deodată zăriră în depărtare sclipind o luminiţă. Poteca se sfârşi brusc într-un desiş.

Se opriră şi ascultară. De acolo de unde ardea focul venea până la ei zvon de glasuri omeneşti. Trebuie să fi fost albii care stăteau de vorbă căci din când în când desluşeau câte un cuvânt englezesc.

— Ne aflăm aproape de groapa noastră, şopti profesorul Tobas în urechea lui George. Ce-ar fi să ne încredinţăm dacă Dnigho mai e înăuntru?

— Am putea-o face, domnule profesor, dacă nu e prea departe, răspunse George. Trebuie neapărat să scot din luptă pe aceşti doi albi, ca să pot lua pe urmă la rost pe indieni.

— Haidem, domnule Farrow, în trei minute am ajuns la groapă; pe cât ştiu e la stânga noastră.

Ajunseră într-adevăr după câteva minute la groapa cu pricina.

George lăsă lumina lămpii sa cadă înăuntru dar... în groapă nu mai era nimeni! Frânghiile care rămăseseră acolo erau cea mai bună dovadă că uriaşul indian fusese dezlegat şi scos din groapă de tovarăşii săi.

Lampa lui George licărise numai o clipă, aşa că lumina nu putuse fi zărită de cineva, totuşi auziră deodată pe cineva venind, căci crengile trosneau şi pârâiau de zor. Înţeleseră că indienii urmăreau un fugar.

— Poate că tata a reuşit să scape şi acum îi urmăresc, şopti George. Petre, încearcă să-l prinzi. Un om urmărit de indieni nu cred să fie un duşman de-al nostru ci mai degrabă un prieten.

Fugarul, în goana lui nu se gândea că rupând crengile arăta după zgomotul pe care îl făcea direcţia în care apucase.

De aceea îi fu lesne lui Petre să-i iasă înainte. Se pomeni deodată faţă în faţă cu un om care tresări înspăimântat la vederea lui şi vru să se abată din drum. Petre îl înhăţă însă repede şi-i şopti:

— Ia-te după mine... vrem să te salvăm...

Cuvintele acestea spuse în englezeşte îl făcură pe fugar să-şi dea seama că nu are de-a face cu un duşman şi urmă de bună voie pe uriaş.

Când ajunseră lângă ceilalţi, George fu foarte dezamăgit văzând în faţa lui un străin. Înainte însă de-a apuca să-l întrebe ceva, profesorul Tobas exclamă uluit:

— Păi ăsta e Kelten, timonierul meu. Cum ai ajuns dumneata aici, domnule?

— Înainte! Nu e acum timpul de întrebări şi răspunsuri, domnule profesor, îi curmă George vorba. Trebuie să fugim. Auzi? Albii iau parte la urmărirea fugarului. Se văd luminile felinarelor lor. Cu siguranţă că indienii cutreieră acum pădurea însoţiţi de ei.

— Cu atât mai bine, răspunse Tobas. Dacă facem un mic ocol şi ajungem la colibă, nu vom găsi pe nici unul din ei acolo. Nici prin gând nu o să le treacă să-l caute tocmai unde s-ar aştepta mai puţin să-l găsească.

— Ideea nu e rea şi o să-ţi ascultăm sfatul domnule profesor.

Deoarece urmăritorii nu mai auzeau acum pârâitul crengilor îşi închipuiră că fugarul s-a ascuns pe undeva şi se apucară să-l caute la lumina felinarelor. George însă zori pe tovarăşii săi la drum şi ajunseră în curând la micul luminiş unde se afla coliba. Înăuntru ardea lampa dar nici ţipenie de om nu se vedea.

Intrară îndată în casă şi tânărul deschise uşa care ducea la subterană.

— Unul din noi trebuie să rămână de pază zise el. Ce-ar fi să se

însărcineze timonierul dumitale cu asta, domnule profesor?

Kelten primi bucuros şi cum George găsise pe masă două pistoale mari care aparţineau probabil albilor, îi dădu timonierului unul din ele ca să aibă o armă la el. Ceilalţi trei dispărură în gang şi Petre avu grijă să zăvorească uşa dinspre scară. Se luă apoi după tovarăşii săi.

Până la încăperea unde se afla idolul nu se întâlniră cu nimeni. Când se uitară mai bine la idol la lumina lămpii de buzunar, văzură în braţele monstrului un om care îi privea cu ochii ieşiţi din orbite. Nu era însă căpitanul Farrow, ci Kard, marinarul lor care îl însoţise în barcă.

George îl scoase repede din ghearele idolului şi-l întrebă cu înfrigurare:

— Unde e tata, Kard?

— Nu ştiu, domnule George, răspunse el. Ne-au doborât pe toţi lângă statuia lui Budha şi ne-am deşteptat abia aici. Pe când eu trebuia să fiu jertfit zeului, l-au târât pe domnul căpitan şi pe doctor din încăpere, dar nu ştiu unde i-au dus.

— Domnule George, suntem acum cinci oameni voinici şi hotărâţi; putem ţine piept ticăloşilor acelora de indieni, zise Petre. I-am dat lui Kard pistolul celălalt găsit în coliba albului, e deci şi el înarmat. N-ar fi mai bine să ne ducem sus şi să-i silim să ne predea pe domnul căpitan?

— S-ar putea, nu zic, mă tem însă că prin asta tata s-ar afla în şi mai mare primejdie. Dacă nu reuşim să prindem pe toţi indienii şi pe cei doi albi în acelaşi timp, ar fi în stare să-l şi omoare ca să se răzbune.

Petre dădu dreptate tânărului. Mai cercetară odată încăperile din subterană, dar zadarnic. Se întoarseră în colibă unde îl găsiră pe timonier în acelaşi loc. Le spuse că nu venise nimeni în lipsa lor.

George şi ceilalţi se retraseră repede înapoi şi închiseră uşa grea în urma lor. Zăriseră la lumina lămpii de pe masă care se răsfrângea puţin în faţa casei pe cei doi Albi venind, însoţiţi de Kato. Îi auziră apoi intrând în coliba de bârne.

— Iar a fugit un alb, murmură indianul foarte liniştit. Acum să ne socotim, dar să ştiţi că pentru tunari nu plătesc nimic. Patru din albi v-au scăpat, mi-aţi adus în loc numai trei, aşa că se cuvine să-mi daţi înapoi pietre pentru cel ce e lipsă.

— Socoteala ta nu se potriveşte, Kato, răspunse Wilken. Eu ţi-am predat albii şi dacă au fugit, e vina voastră nu a mea. Trebuia să-i păziţi mai bine.

— Plătesc numai pe cei de jertfit, pe ceilalţi nu; dă-mi înapoi

pietrele, repetă cu încăpăţânare indianul.

— Nu le mai am.

— Să mi le dai îndărăt, dacă nu, dă-mi un alb în locul lor. Kato nu ştie de glumă şi dacă nu te învoieşti, o să te jertfim pe tine însuţi zeului.

— Ce, mă ameninţi! răcni Wilken înfuriat. Nu-ţi dau nimic şi dacă mai îndrăzneşti s-o spui odată, îţi găuresc ţeasta cu un glonţ!

— Nu o să poţi face nimic, căci Kato e puternic şi Ganga îşi cere jertfa. Aştept cinci minute şi dacă în vremea asta nu-mi am pietrele, pun să te lege, pe tine şi pe tovarăşul tău şi vă dau pe amândoi jertfă zeului.

— Aşa? Bine. Na, uite răspunsul meu…

George auzi paşii grăbiţi ai lui Wilken apoi o pârâitură bine cunoscută lui. Wilken pocnise pe indian cu patul revolverului în moalele capului. Trupul se prăbuşi cu o bufnitură la pământ..

— Închide repede uşa, Tom, să nu vadă şi nemernicii ceilalţi ce s-a petrecut aici, altminteri ne pomenim cu ei peste noi. Cel mai bun lucru ar fi să ducem pe ăsta jos în subterană şi să-l jertfim zeului. Indienii vor crede că idolul însuşi l-o înhăţat. Fanaticii ăştia sunt nişte tâmpiţi.

— Bine, Wilken, o sa te ajut. Mai întâi ia vezi, n-are ceva pietre de alea preţioase la el? A mi-am închipuit eu. O pungă plină. Hai pune mâna să-l ducem jos.

George făcu repede semn tovarăşilor săi să coboare în grabă scara. Jos se ascunseră astfel în gang ca să nu fie văzuţi numaidecât.

Peste puţin auziră pe albi venind. Wilken ducea un felinar aprins în mână pe când Tom încărcase în spinare pe indianul leşinat. Mergeau repede şi ajunseră în curând la încăperea în care era idolul. În graba lor nici nu băgară de seamă numaidecât lipsa prizonierului alb; abia după ce Tom îi atrase atenţia Wilken se uită în juru-i şi zise:

— Să ştii că asta e isprava lui Kato. Ne-a minţit când spunea că zeul îşi strânge în braţe jertfa. Hai acum să legăm bine pe indian şi să-i punem un căluş în gură, pe urmă să-l dăm pe mâna idolului, că o să-i meargă bine – adăugă el râzând cu o cruzime care te înfiora.

Totul se petrecu cu o iuţeală neînchipuită. Kato se dezmeticise însă şi se uita cu o ură de moarte la cei doi albi.

Aceştia se întoarseră râzând şi păşiră spre uşă. Se opriră deodată înspăimântaţi când văzură îndreptate spre ei ţevile câtorva revolvere. La porunca lui George ridicară mâinile în sus şi

Petre cu Kard îi legară burduf cât ai clipi. Tânărul se încredinţă mai întâi că nu se pot dezlega, le luă armele şi îi întinse apoi la picioarele idolului. La urmă, Petre le mai astupă şi gura cu câte un căluş ca să nu atragă prin ţipetele lor pe ceilalţi Indieni.

.....

— Ca s-ajungem la bric, domnule Farrow, zise Tobas, va trebui să ne întâlnim cu ei. Dacă n-ar fi lumina sus în colibă, poate ar fi chip să ne strecurăm neobservaţi, aşa însă ar fi o mare îndrăzneală din partea noastră, în cazul în care s-ar afla vreunul din ei în luminiş.

— Mi-a venit mie o idee, striga Petre. Să se ducă timonierul şi Kard cu barca de aluminiu la submarin după ajutoare. Dacă bricul are loc să intre în braţul deltei, înseamnă că şi „Dox“-ul nostru poate face acelaşi lucru.

Rindow să atace pe urmă bricul, în vreme ce noi tăiem calea pe uscat indienilor când vor încerca să fugă.

George îşi dădu seama că altă cale nu e şi se învoi cu planul Uriaşului.

V.
SFÂRŞITUL UNEI SECTE FIOROASE.

DNIGHO, CARE SE ŞTIA răspunzător de fuga prizonierilor n-avea astâmpăr. Era sigur că fugarii se aflau încă prin apropiere căci prin brâul de tufe nu puteau trece.

Se aşezaseşi el la pândă nu departe de colibă.

Putea zări prin fereastră ce se petrece în casă.

După vreun ceas indianul îşi pierdu răbdarea şi se apropia de fereastră ca să asculte. Auzi spre marea lui mirare şoapte, cuvinte pe care nu le înţelegea şi care nu puteau fi spuse decât de albi, Nu era însă nici glasul lui Wilken şi nici al lui Tom. Şi apoi mai desluşea încă un al treilea.

Luă o hotărâre. Încet, aproape neauzit se strecura în casă prin fereastră şi vru să se târască spre uşa. George însă, deşi nu putea vedea pana la fereastră prin crăpătura îngustă a uşii, prinsese cu auzul lui fin zgomotul şi făcu semn tovarăşilor săi. Într-o clipă toţi întinseră revolverele şi ascultară cu încordare. Uşa îndărătul căreia se aflau ei se deschise binişor şi apăru capul lui Dnigho care se retrase speriat când îi văzu. Până s-apuce George să-l împiedice indianul scoase un răcnet care răsună ca un tunet în tăcerea nopţii. Dintr-o săritură tânărul fu lângă el. În aceeaşi clipă se simţi îmbrâncit în lături de Petre care văzuse pe Dnigho cu pumnalul ridicat gata să-l împlânte în pieptul lui George. Indianul

nu vru să se lase şi se repezi iar spre el. George se putu feri la timp şi arma îi atinse numai braţul lăsând o dâră de sânge în urmă.

În aceeaşi clipă Petre apucă pe Dnigho pe la spate şi-l zvârli cât colo. Indianul se întoarse acum spre el şi vru să-i repeadă pumnalul în piept. Dar uriaşul prinsese mişcarea şi se feri la timp.

Deodată se auzi o detunătură în spatele lui Petre. Indianul se poticni, apoi căzu grămadă, fulgerat de un glonţ în tâmplă. Profesorul, care până atunci stătuse nemişcat, văzuse primejdia în care se aflau cei doi tovarăşi şi intervenise la timp. Alergă apoi la fereastră şi se uită afară.

Dinspre apus se auzeau strigăte şi tropăitul multor paşi. Cei şase indieni de pe bric veneau în fugă să vadă ce însemna răcnetul şi detunătura.

— Trageţi fără milă, altminteri suntem pierduţi, răcni George.

În clipa următoare indienii apărură la fereastră şi doi din ei încercară să sară înăuntru. Fură însă respinşi cu gloanţe şi se auziră gemete şi urlete de durere. Când se mai ivi încă unul, profesorul descărca şi el revolverul şi glonţul nimeri ţinta.

După aceea în luminiş se făcuse linişte. Indienii păreau că se sfătuiesc. George oprise pe tovarăşii săi să se arate la fereastră căci ştia că indienii sunt foarte dibaci în aruncarea cuţitelor.

Deodată se auzi o bufnitură.

— A aruncat cineva ceva pe acoperiş, zise Petre. Numai de nu ne-ar aprinde casa în cap.

Bănuiala lui Petre se adeveri. Un fum gros pătrunse prin tavan şi îi înăbuşea.

— În luminiş nu putem ieşi, zise profesorul. Altceva nu ne rămâne de făcut decât să ne punem la adăpost în subterană. Până să ardă uşa o să treacă mult şi în vremea asta submarinul va fi sosit.

Când fură în gang George zăvori uşa. Trebuiau acum s-aştepte până ce coliba va arde de tot şi nici pe urmă nu puteau ieşi încă deoarece jarul rămas şi cenuşa încinsă le-ar fi fost o piedică peste care nu se putea trece.

Trecuse aproape un ceas de când erau acolo când băgară de seamă că uşa ardea mocnit. Era foarte groasă şi cu greu ar fi putut-o mistui flăcările. Deodată auziră îndărătul lor gemete apoi paşi apropiindu-se tiptil.

— La asta nu ne-am gândit, zise George. Indienii au dat foc casei şi s-au întors în pădure ca să ne atace în gang. Cu prilejul acesta au găsit pe cei doi prizonieri şi i-au ucis, altminteri nu înţeleg cine să fi gemut aşa.

— Wilken şi Tom şi-au primit pedeapsa, adăugă profesorul. Acum vom avea de-a face cu Kato, şeful sectei. Să stăm liniştiţi ca să nu ne simtă. Cum se vor apropia, dumneata, domnule Farrow, fă lumină şi noi îi luăm la ochi.

— Au un felinar la ei, şopti după câtva timp Petre văzând o licărire de lumină pe care o zăriseră, de altfel şi ceilalţi.

— Nu sunt decât patru. Să-i culcăm repede la pământ altminteri ne ucid ei pe noi, adăugă profesorul.

Lumina se stinse brusc şi nici paşii nu se mai auzeau.

Deodată George avu presimţirea că-l ameninţă o mare primejdie chiar aci, în faţa lui. Apăsă cu degetul pe butonul lămpii dar în aceeaşi clipă ceva şuieră pe deasupra capului său şi se înfipse în uşa dinapoia lui.

Lumina ţâşni şi văzu la vreo patru metri de el un indian care tocmai ridicase pumnalul. Două detunături se auziră în acelaşi timp şi indianul se rostogoli îndărăt pe scară urlând.

George se simţi cuprins de o furie grozavă. Fără să se gândească la ce s-ar putea întâmpla, alergă în goană pe scară şi văzu la lumina lămpii pe care o ţinea în mâna stângă doi indieni care repeziră pumnalele spre el. Se feri la timp şi descărcă de două ori la rând revolverul. Unul din indieni căzu grămadă, pe când celălalt o luă la fugă urmărit de George.

Dar Kato – căci el era – cunoştea mai bine subterana. Până să prindă tânărul de veste, dispăru ca şi când l-ar îi înghiţit pământul. Toate căutările rămaseră zadarnice. Tocmai vroia George să mai cerceteze odată încăperile subteranei împreună cu Petre şi profesorul când auzi glasuri în gang. Petre le recunoscu îndată.

— Aici suntem, Kard, strigă George.

Kard se întorsese aducând încă cinci marinari cu el, pe când Rindow se dusese să ia în stăpânire bricul. După părerea lui Kard trebuia să fi ajuns de mult la destinaţie.

— Atunci să ne întoarcem şi să încercăm să deschidem uşa, zise George. Poate că sunt toţi adunaţi în luminiş şi nu ştiu unde ne aflăm.

— Am văzut în odaia idolului doi inşi morţi, povesti Kard. Ne-am speriat crezând că unul din ei o fi căpitanul nostru.

— Nu, nu, tata trebuie să fie pe bric, răspunse George. Haidem repede să ne încredinţăm.

Când Petre deschise uşa grea care ducea în casa de bârne, văzură cu bucurie că întreaga colibă fusese mistuită de flăcări iar în luminiş pe Rindow, pe căpitan, câţiva marinari şi pe doctorul Bertram.

Îşi poate oricine închipui bucuria lor. George rugă pe tatăl său să-i povestească peripeţiile prin care trecuse dar acesta amână povestirea pentru mal târziu şi întrebă mai întâi câţi indieni au mai rămas în viaţă. Pe unul îl culcase cu un glonţ la pământ Rindow în luminiş.

— Atunci, nu mai e decât Kato, şeful sectei, răspunse George. Nu ştiu însă unde a dispărut.

Mai târziu, căpitanul povesti cum fusese prins şi el, împreună cu doctorul şi Kard atraşi în capcană. Cum însă câţiva prizonieri fugiseră, indienii l-au dus, în afară de Kard, pe bric ca să fie mai bine păziţi.

Camarazii porniră cu toţii spre submarin dar deodată se auzi o detunătură puternică în urma lor. Se întoarseră din drum şi doi din marinari lăsaţi de pază în luminiş veniră în fugă strigând:

— Un cutremur, domnule căpitan. Se auzi iar o bubuitură şi mai tare decât cea dintâi şi pământul se cutremură.

— Nemernicul acela de Kato a distrus subterana, zise cu ciudă doctorul. Şi eu care vroiam să vin mâine să văd idolul!

Alergară în luminiş şi văzură că Bertram avusese dreptate. În locul subteranei nu mai era acum decât un morman de dărâmături.

A doua zi Farrow luă la remorcă bricul profesorului şi-l duse pe Tobas în apropierea unui port. Pe urmă porni iar pe Gange în sus spre îmbucătura principală. Aci avea să întâmpine alte aventuri primejdioase pe care le vom descrie cu alt prilej.

Sfârşitul volumului: **IDOLUL DE PE INSULĂ.**

În numărul următor:

PIRAŢII GANGELUI.

In Numărul următor:

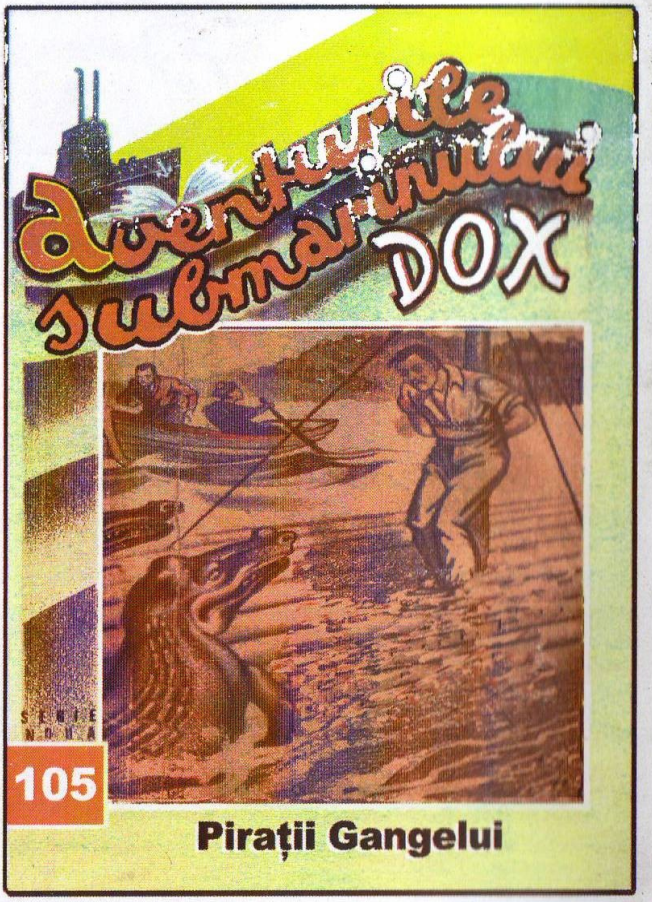

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro